

**H**ET MAG EEN klein wonder heten dat Liz Snoijink de rol van keizerin Farah Diba in het gelijknamige stuk gaat vertolken. De 56-jarige

actrice had zichzelf namelijk voorgenomen toneel te laten voor wat het is. „Een jaar of vijf geleden vlogen kritieken op een ander stuk mij aan”, ver-

telt Liz na een intensieve repetitiedag. „En dan moet je nog honderd keer de bus in voor voorstellingen in het land. Het voelde als stank voor dank.”

# Het mirakel van LIZ SNOIJINK



„Nee, ik dacht niet: ik stop met acteren. Wel dacht ik: ik stop met theater”, zegt Liz over de genadeloze kritiek die haar te veel werd. „Maar Jon van Eerd benaderde mij een paar jaar later met de vraag of ik in een van zijn producties een rol over wilde nemen. Een vriendendienst moet je altijd serieus in overweging nemen, vond ik. Ik besloot hem te helpen. Daarna volgde musical *La Cage aux Folles*. En nu dan het stuk over Farah Diba, dat volgende week vrijdag in première gaat.”

„Het is niet zo dat ik nu zonder meer weer toneelrollen aanneem”, legt Liz uit. „Alles wat is gebeurd, heeft echt gezorgd voor een keerpunt. Voordat ik dan ook 'ja' zei tegen regisseur Kees Roorda, heb ik zorgvuldig gewikt en gewogen. Ik ging overstag omdat deze rol als de voormalig keizerin van Perzië, die zoveel heeft meegemaakt, in mijn ogen buitengewoon is. Kees had bijzondere ideeën over de manier waarop hij het verhaal wilde baseren: een waar gebeurd gesprek tussen een verslaggever en Farah. Al wordt de keizerin in ons stuk geïnterviewd door een vrouw die zich voor doet als journalist. Zij wordt gespeeld door Harriët Stroet.”

## Gecompliceerd

„De onderliggende motieven van de vrouw zijn van persoonlijke aard. Ze heeft op de dag dat ze ten huwelijk

zou worden gevraagd haar geliefde verloren tijdens het schrikbewind van Farahs man, de sjah. Het gesprek tussen de vrouw en de voormalig keizerin zit tekstueel vrij gecompliceerd, maar interessant in elkaar. Want – hoewel de vrouw vol verwijt is – is Farah niet regelrecht schuldig aan de dood van de man. Indirect natuurlijk wel.”

„Dagelijks repeteren we van half elf tot een uur of vier. Dan ben ik werkelijk afgedraaid en zou ik zó mijn bed in kunnen”, zegt Liz. „Dan is het echt op, dat is eigenlijk altijd wel zo. Laatst moest ik mijn repetities een week lang laten vallen omdat ik als jurylid bij het filmfestival in Vlissingen zat. Dat vond ik spannend, want dat is een

lange tijd. Maar zo'n stuk even loslaten, kan ook zorgen voor verdieping. Dat is gelukkig ook gebeurd.”

„Ik probeer niet Farah te imiteren”, benadrukt Liz.

„Met mijn middelen probeer ik haar neer te zetten. Ze heeft veel afscheid moeten nemen in haar leven. Niet alleen van haar man, maar ook van twee van haar kinderen die zelfmoord pleegden. In sommige filmpjes van haar is ze ogenschijnlijk koel, sec. Maar in andere zie je dat ze kapot is van verdriet en hoor je hoe ze met gebroken stem spreekt. Dat kan ook niet anders als je al die gruwelijke dingen hebt meegemaakt als zij.”

„Een kind verliezen, is een ondraaglijk verlies dat moeilijk is in te beelden”, gaat ze verder. „Dat verdriet gaat nooit over en beheerst je leven. Daarbij werd haar gezin door de revolutionairen verdreven uit Perzië. Ook dat is een verdriet dat ik niet ken. Dat gevoel van verscheurd

„Mijn zoon kon ik niet tegenhouden toen hij al op zijn zestiende naar Japan vertrok”

• „Ik heb geleerd van gedeelten van het leven te genieten, niet langer van het geheel”, zegt Liz Snoijink als Farah Diba in het gelijknamige stuk.

FOTO: BOWIE  
VERSCHUUREN

zijn, ontheemd zijn, moet ook ongekend triest zijn. In de voorstelling zegt Farah treffend: 'Ik heb geleerd van gedeelten van het leven te genieten, niet langer van het geheel'.”

vrijdag 12 oktober 2012

# PREMIÈ

DE NR. 1 IN ENTERTAINMENT!

## Toch op de planken als Farah Diba

### Afstand

Liz weet hoe het is om afstand te moeten nemen van je eigen vlees en bloed, al was het in haar geval een ultieme

vorm van liefde. Liz' enige kind, zoon Ezra, die werd geboren tijdens haar huwelijk met schrijver Tim Krabbé, vertrok al op jonge leeftijd naar het buitenland. „Ezra woont vanaf zijn zestiende jaar in Japan”, vertelt Liz. „Hij had al jaren die wens en de overtuiging dat hij daar zijn geluk zou vinden. Inmiddels heeft hij na acht jaar Japan verlaten om een wereldreis te maken. Hij zit op het ogenblik in Taiwan en reist binnenkort door naar Australië waar hij een halfjaar blijft. En grappig is: ik hoor sinds hij rondreist eigenlijk meer van hem dan in de jaren dat hij op dezelfde plek in Japan woonde. Tot vorige maand hield hij een digitaal dagboek, een blog, bij. Maar daarmee is hij gestopt, want hij kwam vaak in afgelegen gebieden waar geen internet was.” Liz kiest haar woorden zorgvuldig wanneer ze een parallel trekt naar Farah: „Mijn zoon kon ik niet tegenhouden toen hij al op jonge leeftijd naar Japan wilde. Net zoals je je kind ook niet tegenhoudt als hij een einde aan zijn leven wil maken.”

### Energie

Liefdesgeluk heeft Liz een tijdje geleden gevonden in de armen van botenbouwer Nicolaas Oldenburg. „Mijn relatie gaat geweldig”, vertelt Liz met stralende blik. „We hebben laatst gevierd dat we op de kop af zeshonderd dagen samen waren. Dat is weer eens iets anders dan zoveel jaren samen. De liefde doet me heel erg goed, ik functioneer goed in een liefdevolle relatie. Uiteindelijk draait alles om liefde. Daar geef je energie aan en daar krijg je energie van.”

Aan haar andere liefde – acteren – schenkt Liz ook veel energie. „Vooral toneel vergt veel van me, want het moet – in tegenstelling tot tv of film –

in één keer goed zijn. Toneel is onverbiddelijk. Een verspreking word je niet vergeven. Zodra je dat overkomt, denk je: 'O jee', maar intussen moet je verder gaan. Dat is niet meer te herstellen. In je hoofd blijft spelen: 'Als het maar niet nog een keer gebeurt.' Toneel is als gebalde energie. Afleiding kan ervoor zorgen dat het wég is. Dat eist flink wat van me.”

„Gelukkig brengt het me ook heel veel. Want uiteindelijk is spelen, in wat voor productie dan ook, mijn grootste passie. Iedere keer dat het goed gaat, geniet ik. Die momenten koester ik en kan ik ook niet missen. Daarom zal ik keer op keer – waar het op toneel aankomt weliswaar kritischer dan eerder – zorgvuldig kijken naar een rol en afwegen of ik het wel of niet ga doen. Dat heb ik er van geleerd.”

Vanessa Bontje

„Het voelde als stank voor dank”